

У лісі панував різдвяний спокій. Лапатий сніг вкривав дерева та кущі, Ведмідь у барлозі дивився зимові сни. Їжачок також намагався задрімати, але не зміг, бо Ведмідь хрпів надто голосно.

А що був день Різдва, то багато лісових мешканців отримали подарунки від Різдвяного Діда. Воєникові він приніс нові ковзани.

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

«Яке ж гарне Різдво цього року! — радіє Вовчик. — Я так мріяв покататись на ковзанах уже кілька років! Як хороше, коли на озері лід, і так чудово ковзати гладенькою, мов дзеркало, льодовою поверхнею».

Вовчик вимальовував розкішні піруети на вкритому льодом озері, аж раптом впав. Та ще й так невдало, що вивихнув лапку. Вовчику було страшенно боляче — тепер він не міг навіть стояти.

— Ай-ай-ай! — заголосив Вовчик від сильного болю. — Як же мені дійти додому? Ой лишенько, благаю, допоможіть!

Ведмідь, почувши крізь сон Вовчиків плач, прокинувся і розгнівано забуркотів:

— Йой, навіть поспати спокійно не дадуть, постійно явиць гамір. У листопаді сороки своїм скрекотінням мене діймали. Заледає півтора місяця поспав, як уже знову повний ліс виття. Чого ти там, Вовчику, піддиваєш? Неже не бачиш, що я сплю?!

— А що ж мені робити? — Вовчик був у розпачі. — Мені так боляче. Я прийшов до озера покататися на ковзанах, але впав і вивихнув лапку. Любий Ведмедикю, будь ласка, допоможи мені піднятися і дійти додому. Уся наша родина зібралася зараз за святковим столом, а я не можу прийти, бо поранився.

— Бачу, Вовчику, ти жартівник. — і далі гнівався Ведмідь. — Я ж кажу тобі, що сплю. Неже ти справді думаєш, що я вилізу з теплого ліжка, щоб тягнути тебе додому? Маю тут усе, що треба. І снігову ковдру, і повно солодкого меду, чорниць та грибів у животі.